

Ο Μανωλιός και ο παλιμπαιδισμός

■ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η Δημοκρατία, η αστική Δημοκρατία, μοιάζει στις μέρες μας με τον Μανωλιό – βάζει τα ρούχα της αλλιώς: Αντί για τον Μακρόν, η Λεπέν. Την πολέμησαν, θα πουν ότι την ξεδόντιασαν, και τώρα ετοιμάζονται να την στέψουν βασίλισσα. Όπως στο Βερολίνο τους Ομογάλακτους, να ζηλεύει ο Κασιδιάρης, αν έστω υποψιάζε-ται πού πατάει και πού βρίσκεται στα μπουζούκια για εκτόνωση, το παιδί.

Ο Μελανσόν, στη γωνία. Όχι γιατί ετοίμαζε την Επανάσταση. Αλλά επειδή οι ντόπιες ελίτ πρέπει να θυμίζουν κάθε στιγμή ότι στο Παρίσι, στο Βερολίνο, σε όλη την Ευρώπη, η Εξουσία «κείται μακράν», στην απέναντι όχθη του Ατλαντικού – όπως μας υπενθύ-μισε, ως όφειλε, η κ. Κίμπερλι. Αλλά επιτέλους μην τα θέλουμε όλα δικά μας. Άλλοι Γερμανοί που μας αιματοκύλησαν δύο φορές, και άλλοι Βαλκάνιοι, Ρουμάνοι και λοιποί Έλληνες, Αλβανοί και οι όμοιοι.

Να το πούμε αλλιώς. Όσο ο κο-σμάκης, σαν καλός χριστιανός, προστατεύει την 80χρονη γριού-λα από την Έξωση, όλα είναι στη σωστή σειρά. Το καθεστώς υπο-χωρεί ως εκεί που πρέπει και ο κόσμος – που δεν είναι μαχόμενος λαός – χαίρεται.

Εμείς, αν δεν καταλάβουμε ότι δεν βγαίνουμε από το τούνελ ακόμα κι αν ο Μητσοτάκης καεί στο πυρ το εξώτερο, ακόμα κι αν ο κ. «Κουτσό Άλογο» σπάσει και το τρίτο πόδι, αν δεν γίνει κά-ποιο «ελληνικό θαύμα» θα μας πάνε άκλαυτους και θα χορεύουν οι Τούρκοι, οι Σκοπιανοί, δρυός πεσούσης **πας** ανήρ ξυλεύεται. Τα ευρωπαϊκά αριστερά κόμμα-τα, οι δηλωμένοι εχθροί, είχαν καταπιεί το θανάσιμο χάπι του Ευρωκομμουνισμού. Ο εσωτερι-κός εχθρός εξαλείφθηκε αλλά οι κυρίαρχες ελίτ, ανικανοποίητες, ανακάλυψαν (πάλι και πάλι) τον αιώνιο εξωτερικό εχθρό, τη Ρωσία. Αυτήν που επάνω της έσπασαν τα μούτρα τους όχι οι μικρούλη-δες Λετονοί και γείτονες, αλλά οι τρανοί Γερμανοί.

Οι Ευρωπαίοι δεν πρόσεξαν(!) ότι οι ΗΠΑ-Τραμπ αποφεύγουν τους τσαμπουκάδες με τους Ρώσους, αντιθέτως κάνουν δουλειές μαζί τους – όποιος ρίχνει πότε-πότε μια ματιά στη διεθνή ειδησεογραφία βλέπει και καταλαβαίνει... Δεν ήταν το new deal του Ρούσβελτ που έβγαλε την Αμερική από την οικονομική καταστροφή του 1928, αλλά η στροφή στη στρατιωτική οικονομία.

Τώρα, από την ηρωική Εποχή της Ανακατάκτησης της Ευρώπης

από τους Άραβες κατακτητές, έχουμε περάσει στον παλιμπαι-δισμό. Ξεπέσαμε στον κ. «Κουτσό Άλογο» για να γλιτώσουμε, λέει, από τον Κυριάκο Μητσοτάκη, με εναλλακτική την Ζωή ή την Κυρία που τρέφεται από τις σκιές των

ανθρώπων. Όταν ο αριστερός Μελανσόν χάνει, η ακροδεξιά Λεπέν εγκαθίσταται στο Μέγαρο της Δημοκρατίας και, κατά τον Νόμο, η Δημοκρατία νίκησε. Ποιος κοροϊδεύει ποιον; Ποια συλλογική πολιτική των δημοκρατικών κομ-

μάτων οδηγεί «ντουγγρού» στην εχθρό της Δημοκρατίας; Αυτό το έργο δύσκολο να κρατήσει πολύ, να μου το θυμηθείτε...

Πίσω στον αστό Τρικούπη

Ξανά, για να το εμπεδώσουμε: «Ανθ' ημών Γουλιμής, καληνύκτα σας» δήλωσε ο Τρικούπης όταν έχασε τις εκλογές. **Να θυμόμαστε τους νεκρούς μας** γιατί χωρίς αυτούς θα μας κάνουν πολτό το μυαλό μας κάτι κυρίες, όπως μία Ιστορικός του «καλού κόσμου» που έντρομη έγραψε τις προάλλες για τον Κολοκοτρώνη ότι ήταν «άρ-παγας» ή «μέγας άρπαγας», θα σας γελάσω. Ανενδοίαστο σχό-λιο, αντιπαράθεση στο άγαλμα του στρατηγού που επιτάσσει: «Εφιππος χώρει γενναίε στρατη-γέ ανά τους αιώνες, διδάσκων τους λαούς πώς οι δούλοι γίνονται ελεύθεροι». Αγράμματη η εν λόγω κυρία, έντρομη κι αδιάβαστη, δεν έμαθε ότι ο Καβάφης την είχε πε-ριγράψει επακριβώς λέγοντας ότι «ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος κι οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε». Οι Μήδοι, τελικά, εγκαταστάθη-καν δίπλα μας. Το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του, έλεγαν οι Ρηγάδες παίζοντας τους αριστερούς όταν πια αυτό ήταν εξυπνάδα πρώτης τάξεως... με τους αυστηρούς Κνίτες να κρατάνε σιγόντο από απέναντι.

Με όχημα
την ποίηση
Ανθολόγος: **Λουκάς Αξελός**

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ
(1895-1976)

Beata Beatrix

Είδα τη Βεατρίκη μου στο δρόμο,
κί' ευθύς ο δρόμος έγινε δρόμος ονείρου.
Αντιπαρήλθα πλάι της σα διαβάτης,
και όλη η ψυχή μου άνοιξε ως σε άνοιξη.
Χαθήκαμε κί' οι δυο στην κίνηση της πόλης,
αλλά πλουτίσαν οι ανάμνησές μας

με την εικόνα του άλλου ζωντανή,
και συντροφιά τα δυο του μάτια
φωτοβόλα.
Στο πλάι μου, Φύλακες Αγγέλοι,
αιωρούμενα τα βλέμματα της αγάπης.
Άστρα εξαιρετικά στ' ολόμαυρο Στερέωμα
του γύρω μου κενού, έρημου χώρου.
Μας εδάμασε και τους δυο το μυστήριο
που καλύπτει την ψυχή του πλησίον.
Μας έφερε αντιμέτωπους, στο χάος του
εγκόσμιου βίου,
πρόσωπο προς πρόσωπο.
Η κοινότητα γέννηκε μεμιάς ζωή, για μας, θαύμα
ονείρου.
Και τέφρα πολλή συγκάλυψε την πριν ανόπτη
φωτοχυσία.
Με μεγαλοπρέπεια ανάτειλε για μας
ο φλογερός Ήλιος των Μεσονυχτίων,
που συγκρατεί στην αγκαλιά του όλα τα πλήθη
των Αστερισμών του Στερεώματος,
και ουδέποτε αναζήτησε τον όλεθρό τους

στη γαλανή εξαφάνιση.
Μας εσυγκάλυψαν μεμιάς τα πυκνά νυχτερινά
σύννεφα.
Επερπατήσαμε νυχτερινά σε δασώδη βουνά,
σε συννεφίες· μουντές, σαν θεοί·
χανόνταν οι συνομιλίες μας σε αιώνιες
εκτάσεις,
κινούσαμε το ενδιαφέρον όλης της πλάσης,
αγαπημένοι καθώς διαβαίναμε.
Σκοπός κανένας ή επιθυμία
δε μας οδηγούσε σ' αυτούς τους
περιπάτους.
Ήταν η ξενιασιά κί' η αμεριμνησία των
σκοτεινών κόσμων.
Η ευτυχία του μυστηρίου,
που κρατώντας μας απ' το χέρι, μας
οδηγούσε.
Δε μας ετάρασσε η συνάντηση των ρυακιών,
των πουλιών τα πετάγματα,
ούτε το φύσημα των ανέμων, ούτε ο θόλος της
υγρασίας.

Όλα ήταν γοητεία, και δώρα ουράνια,
και ανάπαυση πάρα πολλή.
Αλλά ήρθε ο Χρόνος να σημάνει, ο γήινος,
με τους μεταλλικούς τους ήχους,
που, αυτοί, περνούνε αλάθτητα, σα σφαίρες, τα
διαστήματα
και φθάνουν ως εμάς.
Ήρθαν τα ρόδινα σύννεφα της Αυγής.
Ήρθεν ο Ήλιος. Να βγαίνει από τη θάλασσα
και να φωτίζει.
Ήρθεν η Μέρα. Και η σφραγίδα των πλανήσεών
μας.
Και οι δρόμοι να πληθαίνουν από κίνηση,
περίσκεψη πολλή, ασχολίες εγκόσμιες.
Μόνο προς την Ανάμνηση
ανυψώνω τώρα τα χέρια
ικετευτικά,
να μου χαρίζει κάποτε με όλη τη δύναμη
τις στιγμές των ονείρων,
τώρα, που εφυγαδεύθηκαν, ίσως για πάντα,
οι τέτοιες απέραντες νύχτες.